

Περί της ποινικοποίησης της άρνησης αναγνώρισης γενοκτονίας

Με αφορμή, την απόφαση της γαλλικής γερουσίας, να ποινικοποιήσει την άρνηση της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων, ίσως θα ήταν σκόπιμο πλέον ν' αρχίσουμε ν' ανησυχούμε, για το που οδεύουμε, όσον αφορά την ελευθερία σκέψης και έκφρασης γνώμης.

Βεβαίως, η Γαλλία δεν είναι η πρώτη χώρα που ποινικοποιεί την διαφορετική άποψη επί ενός ιστορικού γεγονότος. Ανάλογοι νόμοι υπάρχουν στη Γερμανία και την Αυστρία που φυλακίζουν όσους διανοούνται να εκφέρουν διαφορετική από την καθιερωμένη άποψη για το εβραϊκό «Ολοκαύτωμα».

Η ιστορία όμως, δεν γράφεται στα δικαστήρια, ούτε και στις βουλές, διά νόμων, με όπλο την αποκάλυπτη λογοκρισία. Κι επειδή το περίφημο «διαφωνώ μ' αυτό που λες, αλλά θα υποστηρίξω μέχρι θανάτου το δικαίωμά σου να το λες», το χρησιμοποιούμε κατά το δοκούν (π.χ. πολλοί Έλληνες διαφωνούν με την ποινικοποίηση της άρνησης της γενοκτονίας των Εβραίων, αλλά αγκαλιάζουν με θέρμη την ποινικοποίηση που αφορά τους Αρμένιους -και το αντίστροφο), ας θυμηθούμε τι αναγράφεται στο άρθρο 19, της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων:

Καθένας έχει το δικαίωμα της ελευθερίας της γνώμης και της έκφρασης, που σημαίνει το δικαίωμα να μην υφίσταται δυσμενείς συνέπειες για τις γνώμες του, και το δικαίωμα να αναζητεί, να παίρνει και να διαδίδει πληροφορίες και ιδέες, με οποιοδήποτε μέσο έκφρασης, και από όλο τον κόσμο.

Σημείωση: Για να μην δημιουργηθούν παρανοήσεις, φυσικά και αναγνωρίζω την γενοκτονία των Αρμενίων, όπως και των Ποντίων και των Ασσυρίων. Αναγνωρίζω ακόμη ότι συντελέστηκε γενοκτονία επί των Εβραίων, ενδεχομένως όμως, όχι στην έκταση που παρουσιάζεται μέχρι σήμερα (αλλά αυτό είναι άλλο ζήτημα). Κι αυτές δεν είναι οι μόνες γενοκτονίες. Ας θυμηθούμε ακόμη, τους Ινδιάνους και τους Τούτσι. Άλλο αυτό όμως κι άλλο να καταδικάζουμε τον αντίλογο και ουσιαστικά και την ιστορική έρευνα.